

Καὶ πράγματι, σὲ λίγο ἀρχινᾷ
καὶ τ' ἄλλο του ματάκι νὰ θαμπίζη,
δὲν σώρονται τοῦ Τόβν μου τὰ δεινά,
ἢ τύχη φοβερά τὸν βασάνιζεν . . .
καὶ τώρα ἕμερα ρύχτα τον βαστῶ
ἀπόμαχο, στραβὸ ἔς τὴν ἀγκαλιά μου
τὸ μάτι του κυττάζω τὸ σθυστὸ
καὶ πάσχει ἔς τὸν καϊμὸ του ἢ καρδιά μου.

Τὸν κόσμος περὶ τὸν ἔχει βαρεθῆ
καὶ λές πῶς περιμένει τὸ καϊμένο
τὴν ὥρα ποῦ γλυκὰ θὰ κοιμηθῆ
τὴν ὥρα ποῦ θὰ πέση πεθαμμένο.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Τόβν μου ὁ πιστὸς
ποῦ χρόγια τώρα ἔχω δεκατρία
γὰ ἄλλους σας παληόσκυλος σωστὸς,
γὰ μένα ὁμως ἔρωσ καὶ λατρεία !

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Α Π Α Ν Τ Η Σ Ι Σ

Καμποῦρα, μικροπρόσωπη καὶ ποντικομματοῦσα !
Εἶχες τὴν τόλμη νὰ μοῦ πῆς, πῶς τέρας ἀγαποῦσα ; . . .
"Ἄμ' ἔχεις μύτη τῆ ὀργιᾶς καὶ δέκα μέτρων στόμα !
"Εγχεις κι' αὐτιά - δυὸ στρέμματα καὶ γλώσσα σὰν τὸ φτιάρι !
Καὶ ἀμφιβάλλω, Πλάστου χεῖρ ἂν ἔπλασε ἀκόμα,
"Ὅμοιο μὲ σένα θηλυκὸ, ποῦ νάχη τόση χάρι ! !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ
